

Het laatste kerstmaal

Barbara De Smedt

Dit kortverhaal werd je gratis aangeboden door:

HAMLEY
BOOKS

Terwijl de tranen over zijn gezicht stromen, snijdt Werner zorgvuldig de uien op zijn snijplank in kubusjes van drie bij drie millimeter. Het grote keukenmes, dat hij zojuist opnieuw heeft geslepen, blinkt in het warme licht van de dampkap. Hij giet een eetlepel olijfolie in een pan, zet die op het vuur en voegt de uien eraan toe, met twee geplette teentjes knoflook erbij. Dan roert hij tot de uien glazig worden.

Werner veegt zijn ogen droog met een stukje keukenpapier en sluit ze. Heel even gunt hij het zichzelf in gedachten terug te keren naar vorig jaar. Naar het kerstdiner met Nadia. Zij was uren bezig geweest met de kalkoenvulling die ze helemaal zelf had gemaakt, met kastanjes en rozijnen en grote champignons die Werner voor haar had schoongemaakt. Ze hadden gelachen en gedanst tijdens het koken. Hij ziet haar nog zo voor zich staan, met haar brede heupen leunend tegen het aanrecht, een glas rode wijn in haar ene hand, een houten lepel in de andere.

Genoeg nu. De herinneringen aan Nadia zijn te veel voor Werners breekbare hart. Hij opent zijn ogen en wrijft de overgebleven tranen weg terwijl hij doorgaat met zijn taak. Hij moet zich concentreren. Het is belangrijk dat hij elke stap van het recept precies zo volgt als Nadia voor hem heeft opgeschreven. Nu is het de beurt aan het vlees.

Orgaanvlees krijgt niet de eer die het verdient, maar daar brengt Werner verandering in dankzij Nadia's recept. Hij snijdt het vlees teder in blokjes en veegt intussen nog meer tranen weg, die toch koppig zijn beginnen stromen en zijn zicht beperken. Misschien moet hij de radio opzetten om zijn gedachten af te leiden. Of beter nog, de afspeellijst met kerstliedjes die Nadia had samengesteld voor hen. Hij zet het volume luid en terwijl Mariah Carey haar toonladders oefent gaat Werner verder met het snijden van de wortels, bleekselderij en aardappelen, en voegt die vervolgens toe aan de pan, samen met wat zout, peper, gedroogde tijm en paprikapoeder. Het vlees is intussen mooi gebruind en Werner roert alles door elkaar, waardoor de zoete geur van aardappel en ui zich door zijn keuken verspreidt.

Zijn bril beslaat. Hij neemt de houten lepel en proeft van het mengsel terwijl hij nog een paar snufjes peper toevoegt. *Ja, perfect.* Nu mogen de tomaten en de bouillon erbij. *Zo.*

Hij doet het deksel op de pan en stelt de temperatuur op het fornuis bij, zodat de stoofschotel kan sudderen terwijl hij de tafel dekt. Hij wast zijn handen en droogt ze af. Hij snuffelt even aan zijn vingers en kan de ui nog ruiken, dus wast hij ze opnieuw. En dan nog een keer.

Hij opent de buffetkast en pakt er een rood tafellaken uit dat hij over de eettafel drapeert. Witte servetten erbij, en een zilveren kandelaar om het af te maken. Hij dekt de tafel voor twee, met zijn beste servies, dat ooit nog van zijn moeder is geweest. Er staan roosjes op. Terwijl hij de kaarsen aansteekt, speelt *'Last Christmas'* van *Wham*, en Werner neuriet zachtjes mee: *'Last Christmas, I gave you my heart, but the very next day, you gave it away.'*

Sommige mensen denken dat Werner eenzaam is, maar dat is niet zo. Alleen, dat is hij wel. Maar niet eenzaam; en zeker niet vanavond. Vanavond wordt de bijzonderste kerst ooit. Het voorgerecht staat al in de koelkast, de kaneelkoekjes die hij vanmiddag heeft gebakken staan af te koelen en de hoofdmaaltijd wordt onvergetelijk. Hij glimlacht en wil naar de slaapkamer lopen om zich alvast om te kleden, wanneer de bel gaat.

Verwonderd kijkt hij op het ouderwetse polshorloge dat hij alleen maar afdoet om in bad te gaan. Dan loopt hij naar de deur, telt tot drie, en opent hem vervolgens langzaam.

'Meneer De Swart? Mogen we even binnenkomen?' Twee agenten in uniform staan buiten, in de donkere avond, met hun armen gekruist achter hun rug. Wolkjes adem komen in slierten uit hun mond en neus gezweefd.

Werners handen beginnen te trillen als hij de deur verder opent om de twee binnen te laten, en hij stopt ze in zijn zakken zodra hij kan. 'Goedenavond,' stamelt hij. 'Wat kan ik voor u doen?'

‘Wij hopen dat u ons kan helpen, meneer De Swart,’ zegt een van de twee, een vrouw, terwijl ze om zich heen kijkt in de warme woonkamer, waar de kerstboom opgetuigd staat en de tafel uitnodigend is gedekt.

‘Waarmee?’ vraagt Werner bezorgd.

De agent houdt een foto voor zijn gezicht. ‘Wij zijn op zoek naar deze vrouw. Hebt u haar gezien?’

Werner bestudeert de foto van dichtbij. ‘Dat is Nadia,’ zegt hij ademloos. ‘Wat is er aan de hand?’

De agent loopt de woonkamer verder in en steekt haar hoofd binnen in de keuken. Werner vindt het niet fijn dat ze dat doet, maar eerlijk gezegd durft hij niet in te gaan tegen iemand van de politie. ‘U bereidt een kerstdiner, veronderstel ik?’ vraagt ze. Werner knikt. ‘Het ruikt lekker.’

‘Ik kan u het recept bezorgen,’ zegt Werner, die door de situatie van zijn apropos is.

De andere inspecteur, die tot hiertoe met een frons op zijn gezicht Werners vlindercollectie stond te bestuderen, komt tussenbeide. ‘Wanneer hebt u Nadia de Vries voor het laatst gezien?’

De vraag overvalt Werner een beetje en de woorden blijven in zijn mond steken, maar de vrouwelijke agent komt hem te hulp.

‘U had een relatie met haar, klopt dat?’

Ach, Nadia. We hadden het zo goed samen. Werner knikt.

‘Wanneer werd deze beëindigd?’

Werner doet of hij nadenkt, al weet hij natuurlijk precies wanneer. ‘Dat moet toch al een jaar geleden zijn,’ zegt hij.

‘En hebt u mevrouw de Vries sindsdien nog gezien?’

Werner wordt een vreemde trilling in zijn onderbuik gewaar. ‘Mag ik vragen wat er aan de hand is? Is er iets met Nadia gebeurd?’

De man antwoordt met een diepe bromstem: ‘Ze is vermist. Sinds twee

dagen.’

‘O, wat erg,’ zegt Werner. ‘En dat net nu.’

‘Waarom zegt u dat?’

Werner haalt zijn schouders op. ‘Nadia houdt zo van kerst,’ antwoordt hij. Hij voelt hun blikken op hem branden. ‘Maar ik denk niet dat ik u kan helpen. We zijn al even uit elkaar.’

De agenten wisselen een blik met elkaar en de vrouw kijkt op haar horloge. ‘Goed. Bedankt voor uw tijd. Dit is mijn kaartje, geeft u een seintje als u iets van mevrouw de Vries hoort?’

‘Natuurlijk,’ zegt Werner. Als ze de deur willen uitlopen, zegt hij: ‘Wacht even,’ en snelt de keuken in waar hij vier koekjes in een plastic doosje stopt. ‘Deze heb ik vanmiddag gebakken,’ zegt hij, terwijl hij de inspecteurs de stervormige koekjes overhandigt. ‘Vrolijk kerstfeest.’

Als de twee weer weg zijn, controleert Werner de oven. Hij is net op tijd. Hij haalt de stoofschotel eruit en zet hem op twee kurken onderleggers op tafel, waar de schotel kan afkoelen terwijl hij zich omkleedt.

Schoon hemd, vers gestreken. Schone broek, met de plooi erin. Hij kijkt naar zichzelf in de spiegel en voelt zich plots uitgeput en leeg, maar hij weet wat hij moet doen. Het is tijd om aan tafel te gaan.

Werner schenkt de rode wijn in die stond te decanteren, scrolt door de afspeellijst met kerstliedjes en zet *Last Christmas* opnieuw op. Dan gaat hij aan tafel zitten en serveert het voorgerechtje van garnalen in cocktailsaus. Hij heft zijn glas en zingt zachtjes mee: *‘Last Christmas, I gave you my heart, but the very next day, you gave it away.’* (Vorige kerst gaf ik je mijn hart, maar de dag erna gaf je het weg.)

Dan schept hij het diner op, waaraan hij zo hard heeft gewerkt. *Bloed, zweet en tranen*, denkt hij bij zichzelf, en hij moet giechelen om zijn eigen mopje, maar wordt meteen daarna stil. Hij neemt zijn mes en vork en mompelt: *This year, to save me from tears, I’ll eat yours, because you’re special, special.* (Dit jaar, om me tegen meer tranen te

wapenen, eet ik het jouwe op, want jij bent speciaal, zo speciaal...)

Werner staart naar zijn bord, naar de stoofschotel. Daarin, tussen de stukjes aardappel en wortel, ligt Nadia's hart. Hij prikt een stukje op zijn vork.

'Vrolijk kerstfeest, Nadia,' zegt hij.

Dan begint hij te kauwen.

HEB JE GENOTEN VAN DIT VERHAAL?

VOLG MEER VAN DE UITGEVERIJ VIA:

Instagram: @uitgeverijhamleybooks

Facebook: Uitgeverij Hamley Books

TikTok: @hamleybooks

Website: hamleybooks.be

VOLG MEER VAN DE AUTEUR VIA:

Instagram: @barbara_dora_

Facebook: Barbara De Smedt

TikTok: @barbaradesmedt

Website: barbaradesmedt.com